

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D. ve věci

žalobce: **X. X. X.**, nar. X
státní příslušnost X
t.č. X
adresa pro účely doručování X

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 4. 2025, č. j. OAM-427/LE-LE05-LE05-NV-2025,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 4. 2025, č. j. OAM-427/LE-LE05-LE05-NV-2025, se zrušuje.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, kterým žalovaný nepovolil žalobci vstup na území České republiky (dále jen „ČR“) na základě § 73

odst. 3 písm. a) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“) s tím, že dobu, na níž se nepovoluje vstup žalobkyně na území ČR, stanovil do 10. 5. 2025.

II. Podstatný obsah žaloby

2. Žalobce namítal nezákonnost a nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť je toho názoru, že správní orgán nedostatečným způsobem zdůvodnil jeho zajištění v přijímacím středisku. Měl současně za to, že se žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí věnoval spíše jinému zákonnému důvodu nepovolení vstupu na území ČR, přičemž by mělo dojít k jeho bezodkladnému propuštění ze zajištění, resp. k povolení vstupu na území ČR. Dále namítal, nepřiměřenost doby, po kterou mu nebyl vstup povolen, a nedostatečné zdůvodnění její délky.
3. Dále žalobce uvedl, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že účelem nepovolení vstupu má být ověření jeho totožnosti, čemuž odpovídá i ve výrokové části uplatňované zákonné ustanovení, přičemž namítl, že správní orgán pochybil, když rozhodnutí ve vztahu k tomuto ustanovení v několika ohledech neodůvodnil. Dále namítal, že daná zákonná podmínka v jeho případě nebyla splněna, neboť žalovaný v době vydání rozhodnutí identitu žalobce znal, a to na základě osobních údajů, které nakonec žalovanému sdělil a žalovaný s nimi jako s pravými zacházel. Tyto skutečnosti činí napadené rozhodnutí podle žalobce nezákonným.
4. Žalobce dále tvrdil, že skutečnost, že neprochází českými a evropskými databázemi mu nemůže být dávana za vinu. Podle jeho slov mu není jasné, proč se právě v jeho případě žalovaný uchýlil k nepovolení vstupu, když u jiných žadatelů o azyl tento postup neaplikuje. Žalobce uvedl, že v tomto postupu spatřuje znaky svévole žalovaného a zneužití svěřené pravomoci, přičemž namítl, že žalovaný vyčerpávajícím způsobem nezdůvodnil, proč je v jeho případě nezbytné rozhodnout o nepovolení vstupu podle § 73 odst. 3 písm. a) zákona o azylu.
5. Dále žalobce nesouhlasil s délkou doby, po kterou mu nebyl vstup do ČR umožněn, a namítl, že ji žalovaný nedostatečně odůvodnil, čímž způsobil nezákonnost a nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.
6. Odůvodnění napadeného rozhodnutí také podle žalobce neodpovídá jeho smyslu a účelu a spíše nasvědčuje tomu, že správní orgán přistoupil k jeho zajištění z jiného důvodu než z uvedeného ve výrokové části napadeného rozhodnutí.
7. Žalobce měl také za to, že správní orgán sledoval zájmy chráněné § 73 odst. 3 písm. c) a f) zákona o azylu, což však nekoresponduje s důvodem, který uvedl ve výrokové části napadeného rozhodnutí, a namítá, že správní orgán tímto postupem zatížil napadené rozhodnutí vadou zásadního významu, která v konečném důsledku znamená jeho nepřezkoumatelnost. Dle jeho slov napadené rozhodnutí v tuto chvíli obsahuje odůvodnění, které neodpovídá zákonnému předpokladu pro předmětné rozhodnutí.
8. Na podporu svých závěrů ohledně nezákonnosti a nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí odkázal žalobce závěrem na rozsudky Krajského soudu v Praze č. j. 53 A2/2023-22 ze dne 23. 10. 2023 a č. j. 48 A 8/2024-33 ze dne 11. 6. 2024, ve kterých byly posuzovány velmi podobné skutkové situace.

III. Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný ve vyjádření k žalobě předně zrekapituloval obsah žaloby a následně navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost s tím, že je již bezpředmětná, když žalobci již byl vstup na území ČR povolen.

IV. Rozhodnutí bez nařízení jednání

10. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) podle skutkového a právního stavu zjištěného s přihlédnutím k čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (tzv. procedurální směrnice).
11. Ve věci bylo rozhodnuto bez jednání, neboť žádný z účastníků nařízení jednání v lhůtě 5 dnů od podání žaloby nenavrhoval. Soud pak tedy za této situace a s ohledem na obsah správního spisu nepovažoval nařízení jednání za nezbytné.

V. Obsah správního spisu

12. Ze správního spisu soud zjistil tyto, pro řízení podstatné, skutečnosti.
13. Dne 12. 4. 2025 přicestoval žalobce do České republiky leteckou linkou z Istanbulu. Při kontrole v rámci odbavení na území České republiky předložil ke kontrole cestovního doklad vydaný X na totožnost X. X. X., nar. X. Z důvodu podezření, že žalobce není oprávněným držitelem předloženého cestovního dokladu, bylo přistoupeno k jeho odbornému posouzení.
14. Z odborného vyjádření Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 12. 4. 2025, č.j. CPR-12826-5/ČJ-2025-930531, se podává, že žalobcem předložený cestovní doklad je pravý, avšak žalobce není jeho oprávněným držitelem.
15. Žalobce uvedl totožnost jako X. X. X., nar. X, státní příslušnost X. K tomu nepředložil žádný průkaz totožnosti. Z tohoto důvodu byl žalobci dne 12. 4. 2025 ve 20:25 hod odepřen vstup na území ČR. Žalobce poté v 21:05 hod pod shora uvedenou totožností žádost o udělení mezinárodní ochrany.
16. Z písemného prohlášení žalobce ze dne 14. 4. 2025 se podává, že tento uvedl, že se ve skutečnosti jmenuje X. X. X., nar. X. K tomu předložil kopie národního dokladu totožnosti, rodného listu a dokladů o dosaženém vzdělání. Tyto osobní údaje následně dne 17. 4. 2025 uvedl i do svého čestného prohlášení o totožnosti.
17. V poskytnutí údajů k podání žádosti o mezinárodní ochranu žalobce uvedl, že je státním příslušníkem X, odkud vycestoval 11. 4. 2025 přes Istanbul do Prahy, kde policii uvedl falešné jméno a použil cestovní doklad, jehož držitelem je osoba s příjmením X. X. Ke svému zdravotnímu stavu uvedl, že má X, na což X, ale jinak je zdravý a nemá žádné zdravotní omezení či zvláštní potřeby. Důvodem její žádosti o mezinárodní ochranu je, že je X, kvůli čemuž jej odmítá rodina. Dvakrát se ho někdo pokusil zabít. Neví, z jakého důvodu, ale domnívá se, že šlo o vyřizování účtů ze strany jeho klientů, když provozoval X a někdo použil jeho profil k vydírání významných lidí, se kterými měl X. Dále uvedl, že v X jsou složité ekonomické podmínky, je málo práce a není snadné se uživit, neměl ani vlastní byt a musel bydlet u tety.
18. Dne 17. 4. 2025 byl s žalobcem proveden pohovor, v rámci kterého mimo jiné uvedl, že k vycestování z X použil cestovní doklad nějakého X, který sehnal od jednoho velkého černocho z jedné špinavé čtvrti v X, který mu za 1,5 mil. Franků dal pas a letenky. Učinil

tak pod tlakem, jelikož nevěděl, kdo ho chce zabít, a v X je zakázané mít X, musel jednat rychle a neznal postup, jak si vyřídit pas. Prahu si sám nevybral, neboť letenku dostal bez možnosti výběru. Sám necítil na žádnou konkrétní zemi, jen chtěl do nějaké země, kde bude chráněn a postarají se o něj. V Turecku se bál, že ho zabijí. Falešnou totožnost uvedl policistům proto, že mu řekli, že se budu muset vrátit, odkud přiletěl. Dále žalobce popsal dva případy, kdy jej měli policisté zadržet a na policejní stanici bít, kdy v prvním případě jej propustili za úplatek ve výši 50 000 franků a ve druhém případě jej propustili, neboť byl X jako jeden z policistů. V tomto případě žalobci měli sdělit, že dostali rozkaz jej zabít, neboť vydírá nějaké důležité lidi. Dále uvedl, že jeho rodina neakceptuje X. Žalobce si uvědomil, že je X, když maturoval, a rozhodl se pro X, čehož nelituje, protože se cítí svobodný. V roce 2014 mu soused vysvětlil, že si může vydělávat X, a X. Od roku 2016 má X, což může být dědičné, ale také to může pocházet z X. Rodina zjistila, čím X v roce 2018, kdy X, který poté zavolal domů a vše rodině řekl. Volala mu matka a křičela na něj, ať se nevrací domů, dokud neprokáže, že to není pravda, což vyslechla celá vesnice. Následně se pokusil o X, která mu X, ale matka k němu přístup nezměnila, řekla to všem v rodině a nikdo z nich už žalobce nechtěl vidět. Bydlel u tety, která mu bydlení přenechala. Je to vzdálená příbuzná a není z jejich vesnice. Svoji činnosti se před ní snažil kamuflovat. Žena, se kterou X, se o X dozvěděla, ale nevěří tomu. Tuto dívku žalobce využil k X a nikdy s ní ani nebydlel. Před tím, než jej zbili policisté, žádné problémy kromě rodinných neměl. Konflikt s policisty neřešil, protože si uvědomoval, že jeho postavení jako X je nezákonné. K incidentu dále sdělil, že někdo použil jeho fotografii na WHTSP účet, přes který vydíral významné lidi. Jinak s tím sám neměl nic společného. Šlo údajně o to, že někdo žádal peníze od někoho z vlády pod pohrůzkou zveřejnění informace o X. Řešení žalobce viděl jen v tom, že by se musel obhájit před soudem, ale nikdo neví, kdo ty vlivné lidi vydíral. Jinak o tom nic neví a vše jsou jen jeho domněnky. Problémy s policií sice nesouvisí s X ale s vydíráním, avšak tento problém by neměl, pokud by nebyl v té X, ve které k takovým problémům prostě dochází. X se věnoval proto, že si jí vydělal více než činností, kterou vystudoval na univerzitě, a proto, že mu to vyhovovalo. O mezinárodní ochranu žádá, protože v zemi původu není v bezpečí, a Evropská unie respektuje svobodu člověka a názory každého jednotlivce.

19. Dne 17. 4. 2025 žalovaný vydal napadené rozhodnutí, které si žalobce téhož dne převzal.

VI. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

20. V dané věci soud vyšel z níže uvedených právních předpisů.
21. Podle § 73 odst. 3 písm. a) zákona o azylu „*Ministerstvo rozhodne do 5 pracovních dnů ode dne podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany v případě nutnosti o nepovolení vstupu na území žadateli o udělení mezinárodní ochrany, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže účelem zajištění je spolehlivé zjištění nebo ověření jeho totožnosti, není-li takový postup v rozporu s mezinárodními závazky České republiky*“
22. Podle § 73 odst. 4 zákona o azylu „*Ministerstvo v rozhodnutí o nepovolení vstupu na území stanoví dobu, po kterou nemůže žadatel o udělení mezinárodní ochrany na území vstoupit; tuto dobu lze prodloužit, a to i opakovaně. Doba pobytu žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku na mezinárodním letišti nesmí být delší než 180 dnů ode dne podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany.*“
23. Soud předně konstatuje, že žalobu proti napadenému rozhodnutí nelze zamítnout jen z toho důvodu, že již uplynula doba stanovená pro nepovolení vstupu a že vstup na území ČR byl

žalobci povolen. Jinými slovy ani již obsoletní rozhodnutí není vyloučeno ze soudního přezkumu ani nezakládá nedůvodnost žaloby.

24. Při výkladu § 73 odst. 3 písm. a) zákona o azylu pak lze vycházet z judikatury Nejvyššího správního soudu k obdobnému důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. a) zákona o azylu. Ta dovodila, že „[p]okud je žadatel o mezinárodní ochranu zajištěn za účelem spolehlivého zjištění nebo ověření jeho totožnosti [§ 46a odst. 1 písm. a) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu], zajištění je možné pouze po dobu, kdy toto zjišťování nebo ověřování probíhá, a délka zajištění musí být stanovena s ohledem na účel zajištění. Z rozhodnutí musí být zřejmé, zda správní orgán činí nějaké kroky pro naplnění tohoto účelu zajištění.“ (rozsudek ze dne 27. 7. 2016, č. j. 6 Azs 128/2016-44, č. 3493/2016 Sb. NSS; důraz přidán zdejšími soudem). V tomto rozsudku NSS vytkl žalovanému, že „v napadeném rozhodnutí neuvedl důvody, které mohou vést k závěru, že byly naplněny podmínky pro zajištění podle § 46a odst. 1 písm. a) zákona o azylu. Z tohoto ustanovení plyne, že účelem zajištění musí být spolehlivé zjištění nebo ověření jeho totožnosti. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí však neplyne, zda žalovaný bude dále činit nějaké úkony vedoucí k zjištění nebo ověření totožnosti stěžovatele. Žalovaný se nezabýval čestným prohlášením o totožnosti stěžovatele, pouze konstatoval, že pro účely řízení o mezinárodní ochraně je nezbytné spolehlivé zjištění totožnosti.“ V rozsudku ze dne 25. 2. 2016, č. j. 5 Azs 8/2016-32, Nejvyšší správní soud dále uvedl, že „[m]á-li žalovaný k dispozici podklady, jež mohou být relevantní při zjišťování totožnosti stěžovatele, musí se jimi v odůvodnění rozhodnutí podle § 46a odst. 1 písm. a) zákona 6 48 A 8/2024 Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M. o azylu (byť by tak učinil ve stručnosti) zabývat.“ V obou věcech Nejvyšší správní soud vycházel ze skutkového stavu, kdy se žadatel o mezinárodní ochranu prokázal pouze čestným prohlášením. Na tuto judikaturu navázal Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 5. 4. 2019, č. j. 4 Azs 14/2019-33, v němž uvedl, že „při posouzení, zda žalovaný dostal požadavkům vyplývajícím z právní úpravy a z uvedených rozhodnutí NSS, je třeba předně uvést, že ze zákona o azylu ani z výše citovaných rozhodnutí NSS nevyplývá povinnost žalovaného podrobně vysvětlit, jaké úkony hodlá ke zjištění či ověření cizincovy totožnosti podniknout“, a dále, že „žalovaný sice nijak nekonkretizoval, jaké úkony má na mysli či v jakém stádiu se zjišťování či ověření totožnosti stěžovatele nachází, nicméně i toto konstatování naplní v projednávané věci požadavek, že z rozhodnutí musí být zřejmé, zda správní orgán činí nějaké kroky pro naplnění tohoto účelu zajištění. Námitka, podle které měl žalovaný konkrétně uvést, jaké kroky hodlá podniknout, je tedy nedůvodná.“ (shodně srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2019, č. j. 9 Azs 42/2019-26).
25. Projednávaná věc se od případů řešených v rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Azs 128/2016-44 nebo v rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 23. 10. 2023, č. j. 53 A 2/2023-22, jehož závěru se žalobce dovolává, podstatně liší. V projednávané věci se žalovaný, byť stručně, vyjádřil k věrohodnosti čestného prohlášení žalobce o jeho totožnosti. Konkrétně uvedl, že jeho věrohodnost je snížena tím, že žalobce vystupoval pod falešnou identitou a prokázal se cestovním dokladem jiné osoby, který si pokoutným způsobem opatřil v zemi původu. Uvedl také, že žalobce nepředložil jiný doklad totožnosti a žalovaný se jeho totožnost neúspěšně pokusil ověřit lustrací v evidencích. Toto odůvodnění je v souladu s judikaturou (srov. např. žalovaným citované usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 5. 2023, č. j. 4 Azs 128/2023-35) a svědčí o naplnění podmínek ustanovení § 73 odst. 1 písm. a) – tj. nebyla spolehlivě zjištěna totožnost žalobce a současně nelze účinně uplatnit zvláštní opatření (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2019, č. j. 10 Azs 252/2017-89). Projednávaná věc není srovnatelná s případem řešeným v rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 23. 10. 2023, č. j. 53 A 2/2023-22, v němž se žalovaný žalobcovým

čestným prohlášením v odůvodnění napadeného rozhodnutí vůbec nezabýval a jeho existenci zcela opomněl.

26. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je též zřejmé, že jsou činěny kroky ke zjištění totožnosti žadatele, byť je žalovaný blíže nespecifikuje. Napadené rozhodnutí tedy vyhovuje požadavku, aby z něj bylo patrné, zda žalovaný bude činit nějaké úkony vedoucí k zjištění nebo ověření totožnosti žadatele. Jelikož žalovaný zde není povinen specifikovat konkrétní kroky, konstatuje soud, že napadené rozhodnutí z hlediska požadavků citované judikatury, pokud jde o naplnění podmínek § 73 odst. 1 písm. a) zákona o azylu, ob stojí. Žalobní argumentace v tomto směru proto důvodná není.
27. Soud se tak dále zabýval dostatečností odůvodnění délky doby nepovolení vstupu na území. V rozsudku č. j. 6 Azs 128/2016-44 Nejvyšší správního soud uvedl: „Z důvodů uvedených ve vztahu k délce zajištění plyne, že žalovaný posuzoval délku zajištění pouze podle odhadované délky řízení o mezinárodní ochraně. Doba trvání zajištění přitom musí být přiměřená sledovanému cíli, pokud je žadatel zajištěn za účelem zjištění nebo ověření jeho totožnosti, stanovení délky zajištění se musí odvíjet právě od tohoto sledovaného cíle. Žalovaný tím, že v napadeném rozhodnutí neuvedl žádné kroky směřující k naplnění důvodu, pro který byl stěžovatel zajištěn, a tím, že odůvodnil celkovou dobu zajištění pouze s odkazem na délku trvání řízení o mezinárodní ochraně, zatížil své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti, a to vadou takové intenzity, pro kterou mělo být rozhodnutí zrušeno.“ V projednávané věci se přitom odůvodnění délky doby nepovolení vstupu na území rovněž v omezuje v podstatě jen na odhad délky trvání řízení o žádosti o mezinárodní ochranu (srov. str. 5 napadeného rozhodnutí). Žalovaný při stanovení délky doby nepovolení vstupu skutečně vůbec nezohlednil důvod nepovolení vstupu, kterým je zjištění nebo ověření žalobcovy totožnosti, když toliko obecně konstatoval, že současně bude třeba vyčkat na výsledek úkonů prováděných policejním orgánem za účelem spolehlivého zjištění totožnosti žalobce. Právě od tohoto cíle, respektive od časové náročnosti k tomu směřujících úkonů (o nichž žalovaný deklaruje, že jsou činěny a je třeba vyčkat na jejich výsledek), se má délka této doby odvíjet. Protože ale žalovaný délku doby nepovolení vstupu na území odůvodnil poněkud mimoběžně s jeho cílem, je třeba žalobci v souladu s citovaným rozsudkem Nejvyššího správního soudu dát za pravdu, že napadené rozhodnutí je v této otázce nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Žalobní argumentace v tomto směru je tedy důvodná.

VII. Závěr a náklady řízení

28. Ze shora uvedených důvodů zdejší soud napadené rozhodnutí zrušil pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. O vrácení věci žalovanému soud nerozhodl, neboť po jeho zrušení zde není řízení, v němž by bylo možné pokračovat (srov. rozsudek NSS ze dne 1. 11. 2012, č. j. 9 As 111/2012-34, č. 2757/2013 Sb. NSS, a rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 25. 10. 2012, Buishvili proti České republice, stížnost č. 30241/11).
29. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalobci žádné prokazatelné náklady nevznikly.
30. Závěrem soud doplňuje, že v projednávané věci žalobci usnesení o zamítnutí jeho návrhu na ustanovení zástupce zaslal dne 12. 5. 2025 na adresu Přijímacího střediska Praha-Ruzyně, kde měl žalobce hlášený pobyt a kterou v žalobě výslovně označil jako svou doručovací adresu. Soud v aplikaci České pošty, s. p. Sledování zásilek ověřil, že usnesení bylo žalobci dne 15.

5. 2025 doručeno. Jelikož však soud dosud neobdržel doručenkou ani mu nebyla písemnost vrácena, není možné postavit na jisto, zda a kdy usnesení nabylo právní moci. Žalobce soudu žádnou změnu ohledně doručovací adresy nesdělil. Přestože tedy byl žalobce zřejmě přemístěn do Pobytového střediska Kostelec nad Orlicí, vychází soud nadále z toho, že adresa Příjímacího střediska Praha-Ruzyně je žalobcovou adresou pro doručování (srov. § 45 odst. 2, § 46a odst. 2 a § 46b a contrario zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů ve spojení s § 42 odst. 5 s. ř. s.). S ohledem na § 73 odst. 7 zákona o azylu je soud povinen rozhodnout ve lhůtě 7 pracovních dnů od doručení správního spisu. S ohledem na skutečnost, že napadeným rozhodnutím byla omezena osobní svoboda žalobce, a s tím spojený požadavek na soudní přezkum v přiměřených lhůtách, dal soud přednost rozhodnutí v zákonné lhůtě.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze, dne 19. května 2025

JUDr. Tomáš Švec, Ph.D.
samosoudce